

בש"פ 454/22 - אסאמה אלגמל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 454/22

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: אסאמה אלגמל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל)
בעמ"ת 19.12.2021-26071 מיום 19.12.2021

בשם המבקש: עו"ד מאיה גלעדי ז'ולסון

החלטה

1. ביום 25.11.2021 הוגש נגד המבקש, תושב אזור יהודה ושומרון (להלן: האזור), כתב אישום שכעולה ממנו ביום 21.11.2021 התפרץ המבקש לרכב חונה בצוותא עם אחר (שזהותו אינה ידועה), ונסע עם הרכב בעוד האחר נמלט רגלית מהמקום. בהמשך נסיעתו נתקל המבקש במחסום משטרה, ולאחר ששוטר ניסה להוציאו מהרכב המבקש חזר לתוך הרכב, האיץ את נסיעתו, פגע בשוטרת שעמדה במקום וגרם לה לחבלה. לאחר שבוצע ירי לעבר הרכב המבקש איבד שליטה בו, התנגש במעקה בטיחות, נמלט מהמקום ולאחר מכן נתפס. בגין אירוע זה יוחסו למבקש, בין היתר, עבירות ברכוש וכן עבירות של נהיגה פוזת ברכב לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הפרעה לשוטרי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין; התנהגות הגורמת נזק וגרימת חבלה של ממש לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] ותקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961; וכן כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(א) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. בד בבד עם הגשת כתב האישום, ביקשה המשיבה את מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי בידי המשיבה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, וכי מתקיימת עילת מעצר הן בשל המסוכנות הנשקפת מהמבקש לביטחון הציבור ורכושו, הן בשל החשש שהמבקש, תושב האזור, יימלט מהליכי שפיטה.

2. ביום 5.12.2021 הורה בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ט' ענר) על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. נקבע שקיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות, ובהן הודעת המשיב; תיעוד מצלמות אבטחה; וכן דוחות

הפעולה של השוטרים שהיו בזירת האירוע. באשר לעילת המעצר, נקבע כי מעשיו של המבקש, ובראשם המעשים שבוצעו בחלקו השני של האירוע, מלמדים על מסוכנותו, וזאת על אף שלמבקש אין עבר פלילי. עוד צוין שנכח העובדה שהמבקש בעל אזרחות ירדנית, גובר החשש להימלטות מהדין, שקיים ממיילא כשמדובר בתושבי האזור. לבסוף נקבע שבנסיבות אלו לא יהיה בחלופת מעצר כדי למתן את המסוכנות הנשקפת מהמבקש, כמו גם את החשש שיימלט מהדין. נוכח האמור, הורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

3. ביום 13.12.2021 ערר המבקש על החלטה זו, וביום 19.12.2021 דחה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) את הערר וקבע שלא נפל פגם בהחלטת בית משפט השלום. בית המשפט עמד על כך שלא מדובר בעבירות רכוש בלבד, אלא ב"מעשה מסוכן מתחילתו ועד סופו", וכי בנוסף לעילת המסוכנות קיים חשש להימלטות המבקש מהדין בהיותו נתין זר. נוכח האמור, דחה בית המשפט את ערר המבקש.

4. מכאן הבקשה למתן רשות לערור שלפניי. במסגרת הבקשה נטען כי המבקש, נתין ירדני, הוא סטודנט ללא עבר פלילי, וכי איזון ראוי בין השיקולים שעמדו בבסיס ההחלטה על מעצרו עד תום ההליכים צריך היה להוביל לשחרורו לחלופת מעצר. עוד נטען, כי ישנו חוסר אחידות בפסיקת בתי המשפט השונים המיישמת את הכללים שהתוו בבש"פ 6781/13 קונדוס נ' מדינת ישראל (4.11.2013) (להלן: עניין קונדוס), באשר לבחינת חלופת מעצר בעניינו של תושב האזור שנאשם בשהייה בלתי חוקית בישראל, ואף בעבירות נוספות. נטען שנוכח היותו של המבקש אזרח זר, אף מתעוררת בהקשר זה שאלה עקרונית שמצדיקה מתן רשות לערור. לחילופין נטען כי יש ליתן רשות כאמור אף אם הבקשה אינה מעלה בעלת חשיבות עקרונית, נוכח נסיבותיו המיוחדות של המקרה.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובצירופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, על החלטת בית משפט מחוזי בערר הנוגע למעצר לא מוקנה ערר בזכות. סעיף 53(א1) (1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 מורה כי על המבקש לערור על החלטה כאמור לבקש רשות לעשות כן מבית משפט זה. מתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי ב"גלגול שלישי", תינתן רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים. לצד זאת, ייתכנו מקרים שבהם ניתן יהיה לסטות מהכלל האמור ולהעניק רשות לערור אף בהעדר שאלה עקרונית, אם מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות זאת (בש"פ 6653/21 זבארגה נ' מדינת ישראל (13.10.2021); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)). בית משפט זה נדרש בעבר לסוגיה של שחרור לחלופת מעצר של נאשמים תושבי האזור ששוהים שלא כדין בישראל (ראו, מני רבים: בש"פ 3210/21 קראעין נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (24.5.2021); בש"פ 3797/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (11.6.2015); עניין קונדוס, פסקאות 10-15), וכך גם באשר לנאשמים שהם אזרחי מדינה זרה (ראו והשוו: בש"פ 6585/21 מדינת ישראל נ' **Wakamhan**, פסקה 8 (17.10.2021); בש"פ 7754/10 גאיאלאת נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (1.11.2010)). משכך, וחרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשה נופך עקרוני, הרי שעניינה ביישום הדין בנסיבות המקרה. זאת ועוד, בעניינו של המבקש לצד החשש מהימלטות מהליכי שפיטה, כפי שציינו בית המשפט המחוזי ובית משפט השלום, ניצבת עילת מעצר נוספת והיא המסוכנות שנשקפת ממנו. ההחלטות בעניינו של המבקש נטועות אפוא בנסיבותיו הפרטניות של המקרה, ובכך אין כדי לבסס עילה למתן רשות לערור בגלגול שלישי (ראו והשוו: בש"פ 2714/21 רצון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.4.2021)). כמו כן, לא מצאתי כי עלה בידי המבקש להצביע על נסיבות חריגות המצדיקות ליתן רשות לערור.

הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, י"ח בשבט התשפ"ב (20.1.2022).

ש ו פ ט
